

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, čj. 036836/2014/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2015, čj. 47 A 6/2014 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014, čj. SU 537/14, Městský úřad Čáslav zamítl návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věcech, jež městský úřad ukončil rozhodnutími ze dne 17. 6. 2008, čj. VÝST 15066/08, 3284/2008-Ob, a ze dne 29. 7. 2008, čj. VÝST 17570/08, 3942/2008-Ob.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 11. 4. 2014, čj. 036836/2014/KUSK.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, se kterou spojil žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 16. 6. 2014, čj. 47 A 6/2014 – 28, krajský soud přiznal žalobci částečné osvobození od soudních poplatků v rozsahu 90 %, vyzval jej k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 300 Kč a zamítl jeho žádost o ustanovení zástupce (usnesení krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupné na www.nssoud.cz).

4. Žalobce napadl usnesení krajského soudu čj. 47 A 6/2014 – 28 kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl, resp. odmítl ve vztahu k výroku, jímž krajský soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 As 109/2014 – 11).

5. Podáním ze dne 5. 7. 2014 žalobce znovu požádal krajský soud o osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu. Usnesením ze dne 21. 9. 2015, čj. 47 A 6/2014 – 72, krajský soud žádost žalobce zamítl a vyzval jej k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 300 Kč.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti poslední uvedenému usnesení krajského soudu kasační stížností.

7. Stěžovatel namítl podjatost celého krajského soudu, který jej údajně uráží a znevažuje. Z toho důvodu měl stěžovatel dále za to, že by měl být osvobozen od soudních poplatků v plném rozsahu. K věci samé uvedl, že jednání městského úřadu bylo součástí „zločinného spolčení“.

IV.

8. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

9. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

10. Kasační stížnost není důvodná.

11. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků, soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto povinnostech by znamenalo řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 – 41, ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 – 36, ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012 – 22, ze dne 31. 10. 2012, čj. 4 As 64/2012 – 14 nebo ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 As 109/2014 – 11).

12. K námitce podjatosti soudců krajského soudu Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že o shodné námitce stěžovatele uplatněné v témže řízení před krajským

soudem již rozhodl usnesením ze dne 21. 10. 2014, čj. Nao 261/2014 – 56. Na odůvodnění tohoto usnesení, jímž rozhodl, že soudci krajského soudu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této věci, kasační soud pro stručnost zcela odkazuje. I pokud by stěžovatel zamýšlel předmětnou námitkou uplatnit námitku zmatečnosti řízení před krajským soudem (rozhodnutí ve věci vyloučeným soudcem), nemohla by být úspěšná. Tvrzené důvody k vyloučení soudce vést nemohly (viz § 8 odst. 1 poslední věta s. ř. s.; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2014, čj. 8 As 136/2014 – 67).

13. Co do námítky proti nepřiznání osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu, kasační soud odkazuje na výše zmíněný rozsudek čj. 7 As 109/2014 – 11, v němž se v této věci plně ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu o osvobození stěžovatele od soudního poplatku v rozsahu 90 %.

14. Zákon o soudních poplatcích v zásadě neumožňuje účastníku řízení, aby v rámci jednoho řízení opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připustil, že mohou existovat výjimečné okolnosti, za kterých je taková žádost přípustná. Bude tomu tak zejména tehdy, pokud žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, např. došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení (viz např. rozsudky ze dne 17. 6. 2008, čj. 4 As 5/2008 – 65, ze dne 5. 8. 2009, čj. 4 As 12/2009 – 119, nebo ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 65/2010 – 106).

15. Je na žadateli o osvobození od soudních poplatků, aby ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. doložil nedostatek prostředků. Soud zde nepostupuje z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, čj. 7 As 343/2004 – 50). Obdobně bylo na stěžovateli, aby prokázal změnu poměrů, která by odůvodňovala opakované rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel ale relevantní změnu poměrů nedoložil a ve svém podání ze dne 5. 7. 2014 uvedl, že žádá o osvobození od soudních poplatků „jelikož ve věci se jedná ze strany žalovaného + zdejší kom. sféry o zločinné spolčení a korupci“. Za těchto okolností již krajský soud nebyl povinen o žádosti o osvobození od soudních poplatků znovu rozhodovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, čj. 8 As 201/2014 – 13). Rozhodoval-li přesto krajský soud o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků, nemohl v daném případě dospět k jinému závěru, než že žádost jako nedůvodnou zamítl.

16. Závěrem kasační soud upozorňuje, že podá-li stěžovatel v předmětném řízení další žádost o osvobození od soudních poplatků, krajský soud v duchu argumentace uvedené shora k takové žádosti nemusí přihlížet a po marném uplynutí lhůty stanovené k zaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Opačný postup by nevycházel z výše zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 8 As 201/2014 – 13) a byl by v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

17. Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

18. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud

náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu